

Тоді прикликав старий отець Овснем Петра до себе...

— Скажи мені, сину, — питає ся його — що то за особа зробила ту шугуну роботу? Ти певно мусиш її добре знати, коли вона тої килим в самий торжественний день моїх іменин мені тут принесла, та ще з панкесею мого імени та з желазнями!

— Батьку, каже Петро. — Ту таїну пошу в своїм серці, а коли жешмен знати хто та особа, то вилізю тобі тут в присутності всіх гостей. Пропну раз, б'ясеу, і ви всі дорої гості мого дорогого батька, прослухайте уважно.

В коматі настає глибока тишина.

— Коли я — став Петро розповідати — вже вибрав ся в дорогу до дому зі служби від мого другого пана, ні тов я, заки доросів м в віднаєсти, перенити ся по однім острові. Було то вечером. Якось дучило ся так, що зин живої душі на острови не було, нішто в тої час тули не переходив. Я обійшов всі хідники різ, обійшов друти різ, загавнув по всіх кутках острови; нічого не чуати і нікого не видати! Скучно ся мені ходити і я думав вже вертати назад до судна і віднаєсти до тіста, аж тут параз чуо за корнем і доїти крик жєнни ни: «Хто в бога вірує, рєхуїте подоньки!» Я не звикаю на нічо, дини біжу б'язьєрко на той корі, відки крик до моїх ух доходить. Приїїю там, а м'єм одіа представлє ся страшини вид! Ото два розбійники обирають якусь боєсту дівчину. Вже по дїрали з неї перш тєл пинї дорітї камєнї і перекєлї і дуть не н одіт, а оди з розбійник держить в руках острєлєнїжєлє, хотєлєнї убити. З великим криком приїїєтє до них; але що двох то по оди! Не слухають мене розбійники, рєблять своє дальше... «Товаринї!» к'єлєнув я, набравини пїдєвєтє. «Ходїть сюда, по пєлємо лєотих розбійник!» Розбійники гєлєлє, що зі мною є ще кїтькох товаришів, динили дівчину, а самї почали тїкати. Я, не надумуючєсь довго, хонив дівчину на руки і побіг з нею просто до берега. Тут всім мч обєє в судно і поїїли на другий бїк. Побавини розбійники, що я їх опукєлє, почали за мною тїкати, але вже було за пізно! Бо заки вони встигали добїїти до берега, я з дівчинією був вже на другім боїї за водою. Ми пїїли обєє до пристанї. Тут куїїв я дєлє себе і дєлє випратованї дівчини двї корабельнї карточки на цілу подорож і тим способом дістав ся з нею до мого родинного мєстє. Тут не смів я стати перед очи своєму батькови, бо я бояв ся, щоби мене разом з нею не прогнєв від себе, і тому пєлєлє дєлє неї кїмнєтє в гостиницї і цілїї вже час маю о нє старанє. Вона, довідєлєлєнї ся, що сьєгєднє, тєтєку, Твої іменини, виниїла сєї килим і прислєлєє тєбї в доказ свого глибокого дєлє тєбє почитєлє! От, як то все стало ся!

— Не бїї ся, сину, — каже батько, вислухєлєлєнї оновїдєлєлє.